

[Frøderik Lyngø.]

den førte politik for selve den grønlandske befolkning som helhed, når man tænker på befolkningerne i Østgrønland og Thule i forhold til befolkningen i Vestgrønland. Det er, ligesom befolkningen administrativt er delt i to lejre, administreret på fra hinanden afvigende måder. Hele Grønland er jo eet med Danmark. Grundloven og loven om folketingsvalg i Grønland betragter og behandler os ens, men den kgl. anordning, hvorefter områderne i Østgrønland og Thule skulle inddrages, så de kunne få repræsentation i det høje folketing, er ikke kommet endnu. Disse befolkningsgrupper har som bekendt heller ikke repræsentanter i det grønlandske landsråd, og der er der heller ikke inddeling i kommuner som i Vestgrønland. Vi ved også udmærket godt, at kriminalloven og ægteskabsloven for Grønland ikke omfatter disse befolkningsgrupper. Jeg mener, at udadtil — overfor den store verden — er det godt nok med hele Grønlands indlemmelse i det danske rige, men indadtil er der i den hidtil førte politik en hel del forskelsbehandling af befolkningen i Grønland. Jeg ikke alene tror, men ved, at disse befolkningsdele i de omtalte områder til en vis grad føler sig isolerede, og ikke altid alene afstandsmæssigt; de føler sig også på dette område noget tilsidesat for deres egne landsmænd i Vestgrønland. Dette forhold må sikkert kunne rettes, og det må helst ske snarest; vi er jo vidende om, at mulighederne i dag for at komme fra eller til disse steder er langt gunstigere end i tidligere år, dog mest om sommeren og i særlig grad, hvad angår Thulebefolkningen. Dette blot til eftertanke og overvejelse for den høje regering og det høje folketing.

Erhard Jakobsen: Der er under denne finanslovdebat fra flere sider givet tilslutning til, at regeringens hovedlinie, en vis stramning både af pengepolitik og finanspolitik, skulle opretholdes. Jeg føler selvfølgelig ingen trang til at opponere mod denne hovedlinie, men jeg vil gerne på et enkelt punkt advare imod, at hovedlinien gennemføres uden differencieret. Formålet med den førte kredit- og finanspolitik er at lægge en dæmper på forbrug og investering; men mon det er rimeligt, at denne stram-

ning rammer alle områder lige hårdt? Ja, dette spørgsmål har vi forsåvidt allerede i lovgivning og administration besvaret med nej. Jeg skal bare for investeringens vedkommende henvise til boligbyggeriet, hvor man gennem tilskud mildner virkningen af den høje rente. Det er her, jeg gerne vil pege på endnu et område, hvor jeg mener at man med rimelighed kunne mildne virkningerne af kreditstramningen. Jeg tænker på de omfattende bygge- og anlægsarbejder, som vore storkøbenhavnske kommuner står overfor at skulle udføre i de nærmeste år.

Under finanslovdebatten i 1953 fremførte jeg det synspunkt, at disse omegnskommuner havde krav på en særbehandling under hensyn til de ekstraordinært store opgaver, som i disse år trænger sig på derude. Baggrunden for problemerne er den usædvanligt stærke tilflytning, som har fundet sted i efterkrigsårene. Jeg skal med nogle få tal fra de tre kommuner, som ligger i min valgkreds, illustrere omfanget og karakteren af udviklingen, som den har fundet sted ikke blot i disse tre kommuner, men i hele området. I 1945 havde Hvidovre kommune godt 14 000 indbyggere, i dag ligger tallet nær 33 000. I samme periode er Rødovre kommune vokset fra knap 15 000 indbyggere til omkring 30 000, og Brøndbyernes kommune, som i 1945 bestod af 2 landsbyer med tilsammen 2 900 indbyggere, har i dag passeret de 10 000. For at få en forestilling om, hvad en så voldsom tilvækst i indbyggerantal betyder, kan man f. eks. se på, hvor mange år de købstæder, der i dag har samme indbyggerantal som Hvidovre og Rødovre kommuner, har været om at gennemløbe samme befolkningsmæssige udvikling. Man vil da se, at f. eks. Kolding, Vejle og Horsens kommuner har været 30—40 år om at fordoble deres indbyggerantal — altså det, som har taget 10 år for Hvidovre og Rødovre kommuner. Man kan uden overdrivelse sige, at der ikke noget andet sted i landet har fundet en så stærk udvikling sted som ude i Københavns omegn.

Det er på denne baggrund, jeg finder det berettiget, at disse kommuners problemer ses ikke bare som kommunale, men også som nationale anliggender, og som sådanne bør de have deres plads i denne debat. Jeg synes, der er grund til at understrege, at